

[Socialministeren.]

delsler til Regeringen om saavel under Hensyn til Arbejdsløshedens Størrelse og Langvarighed som til Kommunernes Vanskeligheder at fremsætte Forslag til en Udbygning af Arbejdsløhedsforsikringen ogsaa for den forestaaende Vinter.

I Øjeblikket er Arbejdsløshedstallet 82 000, hvoraf 15 500 er personligt tilmeldt, og Arbejdsdirektoratet regner for Vinterhalvaaret med et gennemsnitligt Antal af arbejdsløse Arbejdsløhedskassemedlemmer paa 94 000, hvoraf kun 60 pCt. eller 57 000 vil oppebære vedtægtsmæssig Understøttelse, være sig gennem Hovedforsikringen eller Fortsættelseskasserne, og til disse 94 000 maa altsaa lægges mindst 15 000—16 000 personligt tilmeldte. Naar dette Tal er saa meget højere end Tallet i Fjor, skyldes det tekniske Aarsager. Det skyldes næppe, at Arbejdsløsheden blandt disse Personer er større end i Fjor, men det skyldes, at en hel Række Kommuner har forlangt, at de understøttede skal henvende sig, for at lade sig kontrollere, til Arbejdsanvisningskontorerne.

Til Trods for, at der i det sidste Aars Tid heldigvis er sket en væsentlig Bedring i Erhvervslevet, er der altsaa stadig en meget betydelig ekstraordinær Arbejdsløshed, kun ca. 10 000 lavere end paa tilsvarende Tidspunkter forrige Aar, og næsten det dobbelte af det Antal, der fandtes paa den Tid, vi regnede Socialreformens Udgifter ud, i 1931. Da opererede vi med en Arbejdsløshed paa, saa vidt jeg husker, 36 000 til 37 000. Samtidig med, at det absolutte Antal af arbejdsledige vedblivende er saa højt, bliver der jo desværre et stadig stigende Antal af ledige Medlemmer, der er faldet for en eller anden Bestemmelse i Arbejdsløshedsløvgivningen, der altsaa er uberettiget til forsikringsmæssig Understøttelse som Følge af Bestemmelserne i Arbejdsløshedsløvens § 15, Stk. 4 og 5.

Dette kommer ganske simpelt af, at først Krisens Langvarighed vanskeliggør Opfyldelsen af disse Bestemmelser, henholdsvis Bestemmelsen om 10 Maaneders Arbejde i Løbet af de to sidste Aar og 26 eller 39 Ugers Arbejde i de foregaaende 3 eller 4 Aar. Medens saaledes 35 pCt. af de ledige Arbejdsløshedskassemedlemmer ved en Opgørelse ved Udgangen af Oktober i Fjor var uden Adgang til Understøttelse, var der allerede ved Udgangen af August i Aar 45 pCt. af de ledige, der var uden Adgang til Understøttelse. Saa vidt jeg kan se, er der i Øjeblikket ca. 17.000 Arbejdsløshedskassemedlemmer, der er faldet for 10 Maaneders Be-

stemmelsen, ca. 5 000, der er faldet for 26 Ugers Bestemmelsen, og 6 000 hører til de saakaldte Maksimalister, dem, der har opbrugt al den Understøttelse, de kan faa.

Under Hensyn til disse Tal har Regeringen maattet mene, at det vilde være nødvendigt ogsaa i indeværende Vinter at tilvejebringe Lovhjemmel for at udbetale Understøttelse til visse Grupper af de ledige, forsikrede Lønarbejdere, der uden egen Skyld er faldet for disse Bestemmelser i Arbejdsløshedsløvgivningen, selv om man ogsaa under Hensyn til Arbejdsløshedens Aftagen de sidste to Aar, ogsaa i Forhold til i Fjor og til Arbejdsløhedskassernes bedrede Økonomi samt endelig under Hensyn til de særlige politiske og finansielle Forhold fremsætter et væsentligt ændret Lovforslag.

Lovforslagets § 1 bemyndiger Arbejdsløshedskasserne til selv at træffe Bestemmelse om, at Medlemmer af Kassen, der efter at have opbrugt det fastsatte Maksimum for Ydelse af Fortsættelseshjælp: 70 Dage, er uden Ret til Understøttelse, er berettiget til, for saa vidt de i øvrigt opfylder de almindelige Betingelser i Loven, i Tiden mellem Fortsættelseshjælpens Ophør og 30. April 1935 at oppebære Understøttelse gennem Arbejdsløshedskassen i højst 90 Dage som almindelig Regel — i § 4 kommer jeg til en Undtagelse.

§ 2 bestemmer, at denne Ydelse ogsaa kan komme saadanne Medlemmer af Kassen til gode, hvis Ret til Understøttelse er bortfaldet, enten fordi de har opbrugt det i Kassens Vedtægt fastsatte 3 (4)-aarige Maksimum for Understøttelse, eller fordi de ikke har haft Arbejde i det i særlig Vedtægtsbestemmelse foreskrevne Omfang.

§ 3 beskæftiger sig derefter med det særlig brændende Problem om dem, der er faldet for 26 Ugers Bestemmelsen, og foreslaar, at Kassen over for Medlemmer, hvis Ret til Understøttelse er bortfaldet i Medfør af Bestemmelsen i § 15, Stk. 5, i Arbejdsløshedsløven, men til hvilke Kassen under Hensyn til paagældendens hidtidige Arbejdsforhold og øvrige Forhold finder det rimeligt at yde Understøttelse, er berettiget til, med Samtykke af et af Arbejdsnævnet nedsat Udvalg, at yde tilsvarende Understøttelse i højst 90 Dage. Ved Overvejelserne om, hvorvidt saadan Understøttelse bør ydes, skal det særlig tages i Betragtning, om paagældende inden for de 3 eller 4 sidste Aar har haft henholdsvis 26 og 39 Ugers Arbejde.

Det i de nævnte §§ 1—3 omhandlede Dage-antal af 90 er Socialministeren efter § 4 bemyndiget til at forlænge med indtil